Господь живе не в рукотворних храмах,
Будівля жодна Бога не вмістить,
Всіх людських мов є на землі замало,
Щоб як належить Господа хвалить.

Що!? є ті жертви, що дає людина
І безліч менших і великих справ,
Якщо саме життя ще від починy
І все довкола сам Господь нам дав.

О мудрість Божа! О безмірна велич!
Твої шляхи, Господь, хто осягне,
Коли сузір'я Ти мов килим стелиш
І твориш розмаїття це земне!

Щоби для Тебе гідний дар принести
Що можна взяти, що не є Твоїм?
І щоб з пісень віночок дивний сплести
Спочитку Ти вселяєш в серце гімн.

Із чого храм побудувать для Тебе?
Як це зробить, щоб він Тебе вмістив
Коли престол Твій - неосяжне небо,
А землю Ти підніжком учинив.

Цар Соломон брав золото і камінь
Митці найкращі будували Дім
Та й того Бог неуподобав Храму
Щоби навіки пробувати в нім.

І все ж є храм, де Бог бажає жити
Він містить Духа і любов Його
Це – людське серце, чисте і відкрите
Для Бога і для ближнього свого.

Коли тривога, коли зло як море
А хочеться добра і чистоти
Господь сьогодня всім серцям говорить:
«Чиїм же храмом, друже мій, є ти?»

Хто в твоїм серці кожен день царює?
Що чиниш ти наявно чи тайкома?
Бог знає все, Бог бачить все і чує
І згідно вчинків Він віддасть сповна.

О як би ти відкрив сердечні брами
І Господа на царство запросив
Ти вічно жив би з Ним в Небеснім Храмі
І в царстві божім без кінця б радів.